

Považoval niekto za šťastie, že sa narodil?
Ponáhľam sa povedať mu alebo jej, že rovnakým šťastím
je umrieť, a to viem.

Sprevádzam pri smrti umierajúceho a pri narodení prá-
ve vykúpané bábätko a nie som obmedzený v priestore me-
dzi klobúkom a topánkami, a skúmam rozmanité predmety,
ani dva z nich nie sú rovnaké a každý je dobrý, zem je dobrá
a hviezdy sú dobré a všetko, čo k nim patrí, je dobré.

WALT WHITMAN, *SPEV O MNE**

---

*WHITMAN, Walt: *Spev o mne*. Kordíky: Skalná ruža 2019, 120 s. Preložil Juraj Kuniak.

William

FEBRUÁR 1960 – DECEMBER 1978

P RVÝCH ŠESŤ DNÍ ŽIVOTA NEBOL WILLIAM WATERS JEDINÁČIK. Mal trojročnú ryšavú sestričku Caroline. Bolo ju vidieť na nemých domácich videách, na ktorých sa ich otec smial, a ten pohľad William už nikdy nezažil. Otec sa tam tváril srdečne a očividne za to mohla drobná ryšavka, ktorá si na jednom z videí preťahovala šaty cez tvár a s chichotom pobehovala do kruhu. Kým bol William s mamou po svojom narodení v nemocnici, Caroline dostala horúčku a kašeľ. Zdalo sa, že po ich návrate domov sa dievčatku polepšilo, no kašeľ neustupoval, a keď za ňou rodičia raz ráno prišli do detskej izby, našli ju v postielke mŕtvu.

Rodičia ju Williamovi počas dospievania nikdy nespomenuli. Jediná jej fotografia stála na okraji príručného stolíka v obývačke a William k nej občas podišiel, aby sa uistil, že naozaj nejakú sestru mal. Presťahovali sa do domu s tmavomodrými šindľami na druhej strane Newtonu – čo bolo predmestie Bostonu – a v tejto domácnosti už bol jedináčikom. Otec pracoval dlhé hodiny ako účtovník v centre mesta. Po smrti dcéry sa jeho tvár už nikdy neroztiahla do srdečného úsmevu. Williamova matka fajčila v obývačke cigarety a pila bourbon, niekedy sama a niekedy so susedou. Mala zbierku záster s volánmi, ktoré nosila pri varení, a rozrušilo ju, keď si niektorú zašpinila.

„Možno by si ich nemala nosiť pri varení,“ podotkol raz William, keď sa jeho matka s červeňou v tvári a na pokraji slíz rozčuľovala pre

tmavú škvrtu od omáčky. „Mohla by si si namiesto zástery zastrčiť za opasok utierku ako pani Kornetová.“

Matka sa na neho pozrela, akoby prehovoril po grécky. William dodal: „Pani Kornetová, tá, čo býva vedľa nás. Nosí namiesto zástery utierku.“

Od piatich rokov chodieval William s basketbalovou loptou do neďalekého parku, pretože basketbal na rozdiel od bejzbalu alebo futbalu mohol hrať aj sám. Bolo tam opustené basketbalové ihrisko a zvyčajne bol kôš voľný. William naň celé hodiny strieľal a predstieral, že je hráč bostonských Celtics. Jeho najobľúbenejším hráčom bol Bill Russell, ale na jeho imitovanie by potreboval ešte jedného hráča, ktorý by ho blokoval alebo bránil. Najlepším strelcom bol Sam Jones, a tak William väčšinou imitoval Jonesa. Snažil sa napodobniť rozohrávačov dokonalý strelecký postoj a zároveň sa tváril, že stromy rastúce okolo ihriska sú jasajúci fanúšikovia.

Keď mal desať, vybral sa v jedno popoludnie na ihrisko a zistil, že je obsadené. Chlapci – bolo ich asi šesť vo Williamovom veku – sa naháňali pomedzi koše za loptou. William začal cúvať, ale jeden z nich naňho zakričal: „Hej, chceš si zahrať?“ A potom, nečakajúc na odpoveď, dodal: „Si s modrými.“ Už o niekoľko sekúnd bol William ponorený do hry a srdce mu búšilo. Jeden z chalanov mu prihral loptu a on mu ju obratom vrátil, lebo sa bál, že netrafí kôš a povedia mu, že hrá mizerne. No o pár minút sa hra náhle skončila, pretože jeden z nich musel odísť, a chlapci sa rôznymi smermi rozprchli z ihriska. William kráčal domov a srdce mu stále divo tíklo. Odvtedy sa chlapci sporadicky objavovali na ihrisku v čase, keď tam bol aj William. Zdalo sa, že nepriechádzajú podľa nejakého harmonogramu, ale vždy ho zavolali k sebe, akoby bol jedným z nich. To ho neprestávalo prekvapovať. Deti aj dospelí sa vždy pozerali priamo cez neho, akoby bol neviditeľný. A rodičia sa naňho nepozerali takmer vôbec. William to prijal a chápal to – bol predsa nudný a nezapamätateľný. Jeho charakteristickou črtou bola bledosť. Vlasy mal farby piesku, oči svetlomodré a pokožku takú bielu, ako majú ľudia anglického a írskoho pôvodu. Vedel, že vnútri je rovnako nezaujímavý a zakríknutý ako navonok. V škole nikdy neprehovoril a nikto sa s ním nehral. No chlapci na basketbalovom ihrisku ponúkli Williamovi prvýkrát šancu byť súčasťou niečoho a nemusieť pritom rozprávať.

Učiteľ telesnej výchovy mu v piatej triede povedal: „Poobede ťa vídam strieľať na kôš. Aký vysoký je tvoj otec?“

William naňho bezvýrazne hľadel. „Nie som si istý. Asi normálne.“

„Dobre, bude z teba teda rozohrávač. Musíš zapracovať na úchope. Poznáš Billa Bradleyho? Toho nemotorného chlapíka, ktorý hrá za Knicks? Keď bol malý, prilepil si k okuliarom kus kartónu, aby si nevidel na nohy. Potom s tými okuliarmi na očiach dribloval hore-dole po chodníku. Určite vyzeral ako blázon, ale jeho grif sa neskutočne zlepšil. Vie výborne predvídať pohyb a polohu lopty a nemusí sa na ňu ani pozeráť.“

William v to poludnie uháňal domov a celým telom mu pulzovalo vzrušenie. Prvý raz sa dospelý človek díval priamo naňho – všimol si ho a všimol si aj to, čo robí – a táto pozornosť v ňom vyvolala úzkosť. Kým hľadal v zadnej časti zásuvky písacieho stola hračkárske okuliare, rozkýchal sa. A kým si na okuliare zospodu opatrne lepil kartónové trojuholníky, dvakrát si odbehol na záchod.

Vždy keď sa William necítil dobre, bál sa, že zomrie. Minimálne raz mesačne sa po škole zahrabal do prikrývok presvedčený, že je smrteľne chorý. Rodičom o tom, samozrejme, nepovedal, pretože choroby boli v tomto dome zakázané. Najmä kašeľ sa považoval za príšernú zradu. Pri prechladnutí si William dovolil kašľať iba za zatvorenými dverami šatníka, pričom tie zvuky tlmil rad visiacich košiel na zapínanie, ktoré musel nosiť do školy. Keď bežal z domu s loptou a okuliarmi, cítil známy strach, ktorý ho štekľil na pleciach a v zátylku. Teraz však nemal čas na chorobu, nemal čas na strach. Cítil, akoby posledný kúsok jeho identity zapadol na miesto. Chalani na ihrisku si ho všimli a telocvikár tiež. On sám možno vôbec netušil, kto je, ale svet mu to povedal – je basketbalista.

Telocvikár dal Williamovi ďalšie tipy, ktoré mu pomohli rozvinúť nové zručnosti. „Keď si v obrane, odrážaj deti plecocom alebo zadkom. Rozhodcovia to neodpískajú ako faul. Šprintuj, zrýchli krok a ober súpera o loptu pri driblovaní!“ William pracoval aj na prihrávkach, aby mohol podávať loptu najlepším hráčom v parku. Chcel si udržať svoju pozíciu na ihrisku a vedel, že ak pomôže ostatným hráčom, udrží si vlastnú dôležitosť. Naučil sa, kam utekať, aby poskytol strelcom priestor na únik. Clonil, aby mohli strieľať z obľúbenej pozície. Chlapci ho po úspešnej hre tľapkali po chrbte a vždy chceli, aby hral v ich

tíme. Toto prijatie utlmilo časť Williamovho strachu – na basketbalovom ihrisku vedel, čo má robiť.

Keď nastúpil na strednú školu, bol už dostatočne dobrý, aby hral za školský tím. Meral stosedemdesiatdva centimetrov a zastával pozíciu rozohrávača. Hodiny tréningov s upravenými okuliarmi sa vyplatili – bol zďaleka najlepším driblérom v tíme a výborne ovládal strelbu vo výskoku zo strednej vzdialenosti. Trénoval aj doskakovanie, čo pomohlo jeho tímu kompenzovať straty lopty. Prihrávanie šlo Williamovi zo všetkého najlepšie a spoluhráči si uvedomovali, že keď je v zostave, ich výsledky sú lepšie. Bol jediným prvákom v tíme, a tak keď starší spoluhráči pili pivo v pivnici u kamaráta, ktorého rodičia boli ochotní privrieť nad tým oči, Williama nikdy nepozvali. Jeho spoluhráči boli šokovaní – všetci boli šokovaní –, keď v lete po druhom ročníku vyrástol o trinásť centimetrov. Vyzeralo to, akoby sa jeho telo nedokázalo zastaviť, keď raz začalo rásť, a kým skončil strednú školu, meral už dva metre. V jedení však nedokázal udržať krok so svojou výškou a bol príšerne vychudnutý. Jeho mama sa zatvárala vydesene vždy, keď sa ráno vtackal do kuchyne, a kedykoľvek prešiel okolo nej, núkala mu jedlo. Zrejme mala pocit, že jeho vychudnutosť na ňu vrhá zlé svetlo, pretože kŕmiť ho bola jej zodpovednosť. Rodičia sa niekedy prišli pozrieť na zápas, ale nebolo to veľmi často. Zdvorilo si sadli na tribúnu a tvárili sa, že na ihrisku nikoho nepoznajú.

Neboli na zápase, keď William doskočil a zrazili ho na zem. Jeho telo sa pri páde skrútilo a nešťastne dopadol na pravé koleno. Kĺb zachytil celú silu nárazu aj jeho ťarchu. V kolene zaprašťalo a zahmlilo sa mu pred očami. Tréner, ktorý ovládal očividne iba dve polohy hlasu – krik a mrmlanie –, mu zvraskol do ucha: „Si v pohode, Waters?“ William zvyčajne na krik aj na mrmlanie reagoval otázkou – nikdy sa necítil dostatočne sebaistý, aby si trúfol na vyhlásenie. Odkášľal si. Hmla okolo neho aj v jeho vnútri bola hustá a pretkaná bolesťou, ktorá mu vystreľovala z kolena. „Nie,“ odpovedal.

Zlomil si jablčko, čo znamenalo, že vymešká posledných sedem týždňov juniorskej sezóny. Nohu mu znehybnili sadrou a dva mesiace bol odkázaný na barly. To spôsobilo, že prvýkrát od svojich piatich rokov nemohol hrať basketbal. William teda sedel na stoličke vo svojej izbe a hádzal skrčené papierové gule do vzdialeného koša. Hmla, ktorá sa na neho zniesla pri zranení, ostala s ním, pokožku mal vlhkú a stu-

denú. Podľa lekára sa úplne zotaví a v poslednom ročníku môže opäť hrať, no William aj napriek tomu pociťoval každú minútu dňa paniku. Aj čas plynul zvláštne. Myslel si, že v tejto sadre, na tejto stoličke, v tomto dome zostane uväznený naveky. Začínal mať pocit, že to nedokáže, že v tomto zlomenom tele už dlhšie nevydrží. Premýšľal o sestričke, o tom, že Caroline tu už nie je. Premýšľal nad jej neexistenciou, ktorej nerozumel, ale ako sa ručička hodín posúvala od jednej minúty k druhej, prial si, aby tu nebol ani on. Mimo basketbalového ihriska neznamenal nič. Nikomu by nechýbal. Keby zmizol, bolo by to, akoby ani nikdy neexistoval. Nikto nehovoril o Caroline a nikto nebude hovoriť ani o ňom. Až keď Williamovi konečne vyslobodili nohu zo sadry a mohol opäť behať a strieľať na kôš, hmla a myšlienky na odchod sa rozplynuli.

Vďaka obstojným známkam a sľubnej basketbalovej forme dostal niekoľko ponúk na štipendium od univerzít so špičkovým basketbalovým programom. Bol za ne vďačný, pretože rodičia nikdy nenaznačili, že by mu zaplatili vysokú školu, a bral to tiež ako príslub, že bude s hraním basketbalu určite pokračovať. Chcel odísť z Bostonu – nikdy totiž nebol viac ako stopäťdesiat kilometrov od jeho centra –, ale vlhká horúčava juhu ho znervózňovala, preto prijal štipendium na Severozápadnú univerzitu v Chicagu. Koncom augusta v roku 1978 dal na vlakovej stanici matke bozk na rozlúčku a potriasol otcovi rukou. S dlaňou pritlačenou k otcovej napadla Williamovi zvláštna myšlienka, že svojich rodičov možno už nikdy neuvidí – že mali iba jedno dieťa, ale on to nebol.

PRI VYPLŇANÍ VYSOKOŠKOLSKÉHO rozvrhu sa William zameral na semináre z histórie. Mal pocit, že vo vedomostiach o fungovaní sveta má obrovské medzery a že dejepis prináša odpovede, ktoré ich vyplnia. Oceňoval, že akademická obec sa pozrie na dve nesúvisiace udalosti a nájde v nich vzorec. Najprv sa stalo toto, potom sa stalo tamto. Nič sa nedialo náhodne, a tak bolo možné spojiť atentát na rakúskeho arcivojvodu so svetovou vojnou. Vysokoškolský život bol pre Williama príliš nový na to, aby sa dal predvídať, a aj napriek nadšeným študentom, ktorí si s ním ochotne tlapli, kým sa predieral rušnou chodbou na internáte, zápasil s hľadaním vnútornej rovnováhy. Svoje

dni vyplňal štúdiom v knižnici, tréningmi na basketbalovom ihrisku a účasťou na seminároch. Na každom z týchto miest vedel, čo má robiť. V triede sa vždy spustil na stoličku, otvoril zošit a len čo začal vyučujúci rozprávať, pocítil, ako mu telo ochablo od úľavy.

William si na hodinách len zriedka všimol iných študentov, ale Julia Padavanová na seminári európskych dejín vytŕčala, pretože z jej tváre priam sršalo odhodlanie a svojimi otázkami privádzala profesora – staršieho Angličana zvierajúceho v pästi obrovskú vreckovku – do šialenstva. Dlhé kučeravé vlasy jej viali okolo rozžiarenej tváre ako záclony, kým kládla otázky ako: *Pán profesor, zaujímalo by ma, akú úlohu v tom celom zohrávala Clementine. Je pravda, že bola Churchillovou hlavnou poradkyňou? Alebo: Mohli by ste mi priblížiť vojnový kódovací systém? Mám na mysli špecifiká jeho fungovania. Rada by som videla nejaký príklad.*

William počas vyučovania nikdy nerozprával ani nevyužíval konzultačné hodiny vyučujúcich. Bol presvedčený, že úlohou študentov je držať jazyk za zubami a nasávať vedomosti. Stotožňoval sa s profesorovým názorom na kučeravé dievča, teda že jej časté poznámky a otázky, aj keď pre Williama často zaujímavé, sú nezdvorilé. Tkanina solídnej triedy pozostávala z počúvajúcich študentov a profesora, ktorý poskytoval svoju múdrosť v starostlivo rozvinutom koberci slov – a toto dievča tkaninu deravilo, akoby o jej existencii nemalo ani potuchy.

Jedného dňa dievčina Williama vylakala, keď sa nečakane zjavila hneď vedľa neho a predstavila sa: „Ahoj, som Julia.“

„William. Ahoj.“ Musel si najprv odkašať, v ten deň prehovoril po prvý raz. Dievča si ho premeriavalo veľkými vážnymi očami. Všimol si, že pod slnečnými lúčmi hádžu jej hnedé vlasy medové odlesky. Vyzerala oslnivo, zvonku aj zvnútra.

„Prečo si taký vysoký?“

Nebolo nezvyčajné, že si ľudia všimli jeho výšku. Uvedomoval si, že kedykoľvek vošiel do miestnosti, jeho veľkosť každého prekvapila a väčšina ľudí cítila nutkanie niečo poznamenať. Niekoľkokrát do týždňa počul: *Aký je vzduch tam hore?*

Julia sa však pri otázke tvárila podozrievavo a jej výraz ho rozosmial. Zastal na chodníku, ktorý pretínal nádvorie, a tak zastala aj ona. Smial sa len zriedka a v rukách mu brnelo, akoby sa práve pre-

bral zo spánku s nedostatkom kyslíka. Celkovo mal pocit príjemného šteklenia. William si na tento moment neskôr spomenul a vedel, že práve vtedy sa do nej zalúbil. Alebo presnejšie, vtedy sa do nej zalúbilo jeho telo. Pozornosť tohto dievčaťa vylákala uprostred nádvorja z každého zákutia jeho tela smiech. Williamovo telo – unavené a unudené váhavou myslou – muselo v jeho nervoch a svaloch spustiť ohňostroj, aby ho upozornilo, že sa deje niečo dôležité.

„Prečo sa smeješ?“ opýtala sa Julia.

Podarilo sa mu svoju reakciu viac-menej utlmiť. „Nehnevaj sa, prosím ťa,“ ospravedlňoval sa.

Nedočkavo pokrútila hlavou. „Nehnevám sa.“

„Netuším, prečo som taký vysoký.“ Tajne však veril, že sa k tejto výške dopracoval vlastnou vôľou. Naozajstný basketbalista musí merať aspoň stodeväťdesiat centimetrov a Williamovi na tom záležalo tak veľmi, že sa vzoprel vlastnej genetike. „Hrám za tunajší basketbalový tím.“

„Aspoň si to využil vo svoj prospech,“ poznamenala. „Možno sa prídem pozrieť na niektorý zápas. Zvyčajne sa o šport veľmi nezaujímam a chodím sem iba na prednášky.“ Odmlčala sa a potom rýchlo, akoby v rozpakoch, dodala: „Bývam doma, aby som ušetrila.“

Julia mu povedala, aby si zapísal jej číslo do zošita na dejepis, a skôr než odišla, súhlasil, že jej nasledujúci večer zavolá. Do istej miery bolo jedno, či sa do nej zalúbil, alebo nie. Zdalo sa totiž, že uprostred nádvorja sa táto mladá žena rozhodla, že budú tvoriť pár. Neskôr sa mu priznala, že ho v triede pozorovala celé týždne a páčilo sa jej, aký je vnímavý a vážny. „Nebol si ľahkomyselný ako ostatní chalani.“

Aj po zoznámení s Juliou zaberá basketbal väčšinu Williamovho času a myšlienok. Na strednej bol najlepším hráčom v tíme, no s hrôzou zistil, že na vysokej škole patrí medzi najslabších. Tu jeho výška nestačila na to, aby vynikol, a ostatní chalani boli silnejší. Väčšina z nich posilňovala už niekoľko rokov a William bol zdeseňý, že na to nepomyslel skôr. Počas tréningov ho ľahko odstrčili alebo zhodili. Začal teda pred basketbalom chodiť do posilňovne a na ihrisku zostával do neskorých hodín, aby si nacvičil streľbu z rôznych uhlov. Stále bol hladný a po vreckách nosil sendviče. Uvedomil si, že jeho úlohou v tíme bude stmelovať ho. Bol dostatočne dobrý v prihrávkach, streľbe aj obrane, a to vyvažovalo jeho nedostatočnú

atletickosť. No jeho najvzácnejšou vlastnosťou bolo, že len zriedka robil počas hry chyby. „Vysoké basketbalové IQ, ale slabý vo výskoku,“ povedal o ňom raz jeden z trénerov, keď si myslel, že nie je nablízku. Jednou z podmienok čerpania štipendia bola práca v areáli školy, a tak si vybral tú, ktorú mohol robiť v budove telocvične, pretože mu to vyhovovalo vzhľadom na tréningy. V určenom čase sa hlásil v pracovni v suteréne obrovskej budovy, kde sa pred neho postavila vychudnutá žena s afroúčesom a okuliarmi. Pokrútila hlavou a vyhlásila: „Si na nesprávnom mieste. Povedali ti, aby si sa prihlásil sem? Belochov nepridelujú do pracovne. Skús sa zapísať do knižnice alebo do voľnočasového centra. Chod!“

William sa zahľadel do dlhej úzkej miestnosti. Na jednej strane stál rad tridsiatich práčok a na druhej rad tridsiatich sušičiek. Naozaj tam žiadneho iného belocha nevidel.

„A záleží na tom?“ spýtal sa. „Chcel by som tu pracovať. Prosím!“

Znova pokrútila hlavou a okuliare sa jej zatriasli na nose, no skôr ako stihla prehovoriť, Williama ťapla po chrbte či asi ruka a niekto hlbokým hlasom vyslovil jeho meno. Obrátil sa a zbadal Kenta, ďalšieho prváka v basketbalovom tíme na pozícii silového vysokého krídla. Kent mal takmer opačné basketbalové zručnosti ako William – bol vynikajúci atlét, ktorý priam teatraľne smečoval, dával poriadne zabráť palubovke a neprestajne šprintoval, ale nevedel čítať hru, niekoľkokrát stratil loptu a nikdy netušil, kde má brániť. Tréner sa chytal za hlavu, keď ho pozoroval na ihrisku, pravdepodobne šokovaný rozdielom medzi mladíkovým fyzickým potenciálom a splašenou, chaoticou hrou.

„Ahoj, kamoš,“ pozdravil ho Kent. „Aj ty tu pracuješ? Môžem mu ukázať, ako to tu chodí.“ Kent venoval prísnej žene široký očarujúci úsmev.

Trochu sa uvoľnila a odvetila: „Okej, v poriadku. Ber mi ho z krku a budem sa tváriť, že tu nie je.“

Od tej chvíle si William s Kentom plánovali zmeny v pracovni tak, aby mohli pracovať spolu. Prali stovky uterákov a dresov pre všetky tímy. Najhoršie boli futbalové, pretože zápach a hlboko zažraté škvrny od trávy si vyžadovali špeciálne bielidlo, ktoré museli votrieť do látky. Obaja si na každý krok pracieho procesu vytvorili rytmus, a keďže sa sústredili na čas a efektívnosť, mali pocit, že práca je akýmsi predĺže-

ním basketbalového tréningu. Čas v pracovni využívali na rozbor hier a premýšľali, ako by sa ich tím mohol zlepšiť.

Kým skladali v jedno popoludnie obrovskú hromadu uterákov, William vysvetľoval: „Má to vyzeráť takto: začína sa prihrávkou medzi rozohrávačmi, krídlo ustúpi od clony pri základnej čiare a rozohrávač cloní pre silové krídlo.“ William sa odmlčal, aby sa uistil, že Kent rozumie. „Ak ide prihrávka na silové krídlo, tak malé krídlo ustúpi do rohu, silové krídlo vyjde z clony a druhý rozohrávač cloní slabú stranu.“

„Cloní clonu.“

„Presne tak, a ak silové krídlo prihrá malému krídlu, tak sa celý postup zopakuje.“

„To je predsa príliš predvídateľné! Tréner od nás chce, aby sme dookola opakovali to isté...“

„Ale ak to urobíme správne, obrana veľa nezmôže aj napriek tomu, že budú vedieť, čo urobíme, najmä ak –“

„Chalani,“ prerušil ho muž stojaci pri vedľajšej sušičke, „uvedomujete si, že to, čo tu splietate, nedáva žiaden zmysel? Sledujem síce basketbal, ale nemám ani šajnu, o čom hovoríte.“

Kent s Williamom sa na neho uškrnuli. Po zmene vyšli hore do telocvične, kde bolo aspoň o desať stupňov chladnejšie, a hádzali na kôš.

Kent pochádzal z Detroitu, mal vyhranené názory na všetkých hráčov a tímy v NBA a často prerušil vetu v polovičke, aby sa mohol zasmiať na hlúpych vtípoch, ktoré lietali šatňou ako papierové lietadielka. Počas tréningov na neho tréner opakovane kričal, že sa predvádza, za čo sa Kent ospravedlnil, ale nedokázal sa kontrolovať a o päť minút sa predvádzal znova. „Základné kroky!“ hromžil tréner stále dookola.

Kent tvrdil, že je príbuzný Magica Johnsona, končiaceho študenta Michiganskej štátnej univerzity, ktorého všetci považovali za prvú voľbu v nadchádzajúcom drafte NBA. Bolo pre neho neskutočne ľahké nájsť si priateľov – všetci ho mali radi – a o to viac sa William čudoval, prečo sa rozhodol tráviť čas práve s ním. Vnímal iba to, že si Kent vychutnáva jeho mlčanlivosť a berie ju ako príležitosť riadiť ich priateľstvo. Väčšinou rozprával Kent a William si až neskôr uvedomil, že sa mu zveroval s osobnými príbehmi, len aby ho prinútil vyrozprávať tie jeho. Po príhode o Kentovej babke, ktorej diagnostikovali leukémiu a celú rodinu to nesmierne šokovalo – tvrdila totiž, že bude žiť večne,

a vyžarovala z nej taká sila, že tomu všetci verili –, sa mu William zveril, že si doteraz s rodičmi vymenil iba jeden list a počas vianočných prázdnin sa chystá zostať na internáte.

Keď po dlhom večernom tréningu pomaly kráčali tichým areálom a do svalov im od únavy vystreľovali kŕče, Kent nadhodil: „Občas si musím pripomenúť, že nezáleží na tom, či ma tréner pošle na lavičku, alebo ma zvozí, lebo nevie oceniť moju krásnu hru. Idem na medicínu. Moju budúcnosť zničiť nemôže.“

Williama to zaskočilo. „Bude z teba lekár?“

„Na milión percent. Ešte neviem, ako vyriešim školné, ale na niečo prídem. Čo budeš robiť ty po škole?“

William si uvedomil, že má studené prsty. Bol skorý november, a keď sa nadýchol, do pľúc mu prenikol ľadový vzduch. Nikdy nepremýšľal nad životom po štúdiu a bol si plne vedomý, že náročky odvracia zrak od budúcnosti. Chcel povedať *hrať basketbal*, ale nebol dosť dobrý, aby sa ním mohol živiť. Kentova otázka iba potvrdila, že ani on ho nepovažuje za dostatočne nadaného.

„Neviem,“ odvetil.

„Tak nad tým začneme premýšľať,“ navrhol Kent. „Máš vloh. A máme čas.“

Mám nejaké vlohy? pomyslel si William. Nebol si vedomý iných ako tých basketbalových.

Julia začiatkom decembra prišla na piatkový zápas, a keď si ju William všimol na tribúne, zahmlilo sa mu pred očami a loptu prihral súperom. „Hej!“ zakričal Kent, keď preletel okolo Williama. „Čo to bolo za hlúposť?“ Pri obrane však súperom dvakrát ukradol loptu a otočil vývoj zápasu v prospech Wildcats. Počas útoku sa mu podarilo prihrávkou o zem z polkruhu za čiarou trestného bodu dostať loptu k voľnému strelcovi. Tesne pred polčasom Kent vykrikoval: „Už viem! Máš tu dievča! Kde sedí?“

Po zápase – Wildcats vyhrali a William odohral svoje najlepšie minúty začiatku sezóny – šiel na tribúnu, aby Juliu pozdravil. Až keď sa priblížil, všimol si, že sedí s ďalšími tromi dievčatami, ktoré sa na ňu podobajú. Všetkým padali na plecía rovnaké divoké kučery. „To sú moje sestry,“ vysvetlila Julia. „Priviedla som ich, aby ťa posúdili ako talentoví skauti. Tak to chodí v športe, nie?“

William prikývol a zrazu si pod drobnohľadom štyroch dievčat až